

עד כף רגל
צועדת מספר 58005, שהאינה למוסיקה, באמצעות הטלניסטור שהיה בידיה.

השירה בציבור, שאודם דקיק צבוע על שפי תיה.

“אתה טועה בכתובת. אני כבר נשואה”, היא משיבה. “חוק מזה אני לא ילדה: כבר צנחתי אולי עשרים פעמים.”
הוא מסתלק לדרכו. הצעירה מדגינה ב' ממשכה ללמד את הילדים: “נבנה ארצנו, ארץ מולדת / כי לנו לנו ארץ זאת.”

שיר הגעלות

והשבחים למעלותיה של הצעדה השמינו ארבע הבנות, שהיו בין הראשונות שסיימו את המסלול. בתמונה הן נראות בכביש העולה

וזהי החניה המשעממת ביותר. הבנות עברו כבר 22 קילומטר מן ה30 הדרושות ליום; ולמזלן הרע אסור להגיע למטרה בפחות משבע שעות. הן צריכות להישאר במקום.

קבוצות אחרות, שאינן רוצות להישאר בפדיה, מזדחלות לאורך שביל העפר, ה' מוליך חזרה אל מחנה חולדה. הליקופטר מופיע כדי להוציא אותן מהשעמום, מלחה את צועדות חיל'האוויר. הדרך הולכת ומתקצרת. אחת המפקדות מציעה לחיילותיה לעבור את שארית הדרך בוחילה, כדי לא להגיע לפני הזמן. הן מבטיחות לדון ב' הצעה.

★ ★ ★

מנוחה עד הראש

קן הסיום, בכניסה ליצר חולדה. הק' בוצה הראשונה מתקרבת לקצה מס' לול הצעירה של הבנות. “הנה מה טוב ומה נעים — שבת אחים גם יחד”, נשמעת שירה אדירה. “הללויה”, עונה קבוצת גברים. הקולות הגבריים, הבוקעים ממסלול הג'

לירושלים, זמן קצר לפני שהגיעו לסיבוב המוביל למושב פדיה. כל הדרך שרו, לפי המקצב שהכתיבה להן הצועדת, שתופפה על הטמבור ועדה שתי מזליות, כהוכחה להשתתפות בצעדות הקודמות.

רה השלישית מאיטה את קצב הילוכה. היא שילחת חיוך רחב אל גבר לבוש חליפה, הנשען על מיתרי'אוהלו של קצין העתונות שבמקום.

“מה את מחייכת אלי?” הוא שואל אותה. “אני לא צלם.” הקבוצה ממשיכה בצעדה, מקחה גם הפעם לזכות בפרס.

אזריהן מתחילות להגיע האזרחיות. הן מסתערות על האוהלים, ממהרות עם מגבור תיהן למקלחת הארעית, במורד הגבעה. הש' כיל המרכזי בין האוהלים נחסם. יהודית חלה, רחובות' הלומדת בבית'הספר לפי זיורפיסטיות, מבצעת תרגילי יוגא. חברתה מגישה לה כוס מים להרחת את צמאונה. היא דוחה את השרות האדיב.

כבר רבע שעה שהיא עומדת על ראשה. “המורה שלי הוא ד"ר משה פלדנקרייז”, היא מספרת לכל המצטופפים, “זה גם המור' רה של ב'גוריון.”

הבנות אינן משההות לידה זמן רב. הן ממהרות לאוהלים, משתרעות על השמי' כות בתאחה גלויה, לכמה שעות שינה. “הנה מוטלות גופותינו”, מצטטת כבוז חי'י' לת ממושקפת את השיר הידוע.

שים, מפתיצים את השוטרים בכניסה למ' חנה. הקבוצה מתקרבת. אנשיה נושאים שלט צהוב: מרכז לשיקום עיוורים — מגדל'אור. אלו שמונת העיוורים, ביניהם שני ערבים וצעירה שחומת'עור, שהזליטו להשתתף בצעדה. הם הראשונים המסיימים את היום הראשון של המסע.

הקהל מוחא כפיים. העיוורים אינם עוצרים את הילוכם. מדריכם, אשר ב'ג'נון, מוביל אותם אל החלק השני של המסלול, מקום בו מחכים השוטרים להופעת קבוצות הח' יילים. העיוורים רוצים להימצא על המסלול הגברי.

אחריהם זורמות קבוצות נוספות של צ'י' עדות בסך. “אנחנו נת'ל חוף / ראשונות נגיע לסוף.” קוראות חיילות, לבושות מים רחבים.

“הטייס לא ינום ולא יישן”, משיבות חי'י' לות לבושות מאים כחולים. “חיל רגלים, חיל רגלים / הפורץ אל האש גלים גלים”, מתערבת מחלקה שלישית. מגיעה עוד קבור צת בנות מן הנח"ל. החייל החלוצי אינו מוכן, כנראה, לוותר על גביע הצעדה, אותו הוא מחזיק כבר חמש שנים. האמצעית בשו'

האטופכיים
היו במקרה זה טייסי ארקיע, שהעדיפו להשתמש בהליקופטר ולא לעבור את כל הדרך ברגליהם. הם באו לעודד את בנות חיל'האוויר, בקטע הקשה ביותר של מסלול'העפר. אחות מן החיילות נופנה להם בידיהן לאות תודה.

ההולנדים
היו הראשונים שסיימו את מסלול ההליכה בן 40 הקילומטרים של הגברים. עד לנקודת הסיום צעדו שלושה מהם לפנים, שני האחרים שמרו על רווחים מתאימים מאחור. הם התחבבו במיוחד על חבריהם במחנה הצועדים.